

Amts 1ste Valgfreds har sluttet — som det forekom mig, meget raft — fra de bestemte Facta til, hvad der maa have fremkaldt dem, skal jeg tillige erklære, at det netop med Hensyn til Forhørene har frapperet mig, hvorledes Statsrevisorerne i deres Beretning — det er kun et enkelt Exempel, jeg fremdrager — have kunnet anføre, at der blev holdt Taxationsforretning 4 forskjellige Gange, men da Summen ikke forekom Cieren høi nok, blev der for 5te Gang afholdt en Taxationsforretning den 10de Juni 1859. Jeg skal ikke gaae ind paa en Kritik af, hvad Statsrevisionen saaledes har udtalt, men blot bemærke, at der i denne Udtalelse ligger en bestemt Henviisning til, at Grunden til, at den 5te Taxationsforretning blev optagen, var, at Taxationssummen efter de foregaaende 4 Taxationer ikke forekom Cieren høi nok. Jeg erindrer, at der i Forhørene er nogle Udtryk, som sigte hertil, men hvad jeg ikke behøver at erindre, og hvad de Herrer ikke behøve at mindes om, er, hvad der i Landstinget blev udtalt af den ærede Ordfører for Udvalget angaaende Statsrevisionens Beretning, nemlig det, som opnaaedes ved den 5te Taxationsforretning. Derved opnaaedes der, hvad der var aldeles fornødent, for at der kunde blive Spørgsmaal om Laan af Hypothekforeningen, deels at Taxationsforretningen laa nærmere i Tiden ved Optagelsen af Laanet, og deels en statutmæssig Taxationsforretning, Noget, hvorom der ikke havde været Spørgsmaal ved de foregaaende Taxationer. Dette viser, at man er gaaet for vidt, naar man fra Optagelsen af en 5te Taxationsforretning slutter, at Grunden til dennes Tilblivelse alene var den, at de 4 foregaaende Taxationsforretninger ikke havde tilveiebragt saa høi en Taxationssum, som Cieren ønskede.

Det er en Selvsølge, at Intet af det, jeg har sagt, er grundet i noget andet Niemed end det at vise, at man skal være varsom med paa Grund af, hvad der ved forskjellige Punkter er oplyst under Forhørene, at komme til den Slutning, at Forholdene have været af den Bestaffenhed, at de kunde medføre Strafsansvar for Bretton. Jeg holder mig fuldt og fast overbevist om, at en justitiel Tiltale vilde have ledet til Frisindelse for Kammerherre Bretton og det høitærede Thing vil ikke finde det an-

massende af mig, — idetmindste beder jeg Thinget ikke at betragte det som en anmassende Udtalelse —, naar jeg siger, at naar en Justitsminister i 20 Aar deels har været Medlem af Criminalretten, deels har været Overdommer, saa kan man ikke fortænke ham i, at han troer, og vil vistnok heller ikke nægte ham en Erkjendelse af, at hans tyveaarige Stilling har kunnet give ham en saadan Erfaring, at han ikke har handlet uden den Indsigt og den Erfaring, som var fornøden for at kunne tage en Bestemmelse om, hvorvidt det vilde være rigtigt at anlægge en Sag eller ikke. Naar nu de to Ting stode klart for ham, at det var nødvendigt for at anlægge Sag, for det Første, at der maatte være Noget, som kunde være strafbart, og for det Andet, at Resultatet ikke ligefrem vilde blive det, at Domstolene maatte frifinde, og han fandt, disse Betingelser ikke vare tilstede, saa kunde han ikke foretage et saadant Skridt. Det er mig altsaa, for at jeg skal gjentage det, aldeles klart, at der ikke er oplyst Noget, som kunde medføre Straf for Kammerherre Bretton. — Men, har den ærede Ordfører for Mindretallet sagt — og han sagde det i stærke Udtryk —, der er handlet aldeles urigtigt ved at entledige ham efter Pensionslovens § 1 og ikke efter dens § 6. Dette vedkommer naturligvis ikke mig, forsaavidt angaaer min tidligere Stilling som Justitsminister; men jeg vil dog udtale, at naar man er paa det Rene med, at der ikke kunde være Spørgsmaal om at faae den Paagjældende straffet, og at der i det Hele har været særegne Forhold tilstede, som have givet hans Adfærd en saadan Charakter, at den ikke ligefrem kunde bringes ind under det, som dens hvre Egenstaber synes at antyde, saa har man efter min Overbeviisning handlet rigtigt i at affledige ham efter § 1. Nu sagde den ærede Ordfører for Mindretallet vel, at man skulde have anvendt § 6, hvor der tales om saadanne Misligheder, som stille den Paagjældende ved den Agtelse og Tillid, der er fornøden for hans Stilling; men der var en Modsigelse i den ærede Rigsdagsmands Optræden. § 6 taler kun om Misligheder, og Misligheder kunne ikke finde Sted, uden hvor ond Villie, hvor strafbart Forsæt, hvor svigagtig Hensigt